

עורך:
ברקאי אפרתי.

ללים

עליון קבוע סעד

ה' אייר תשפ"ה | פרשת תזרע מצורע | 03.05.25 | גליון מס' 3391

ישראל במלחמה - גיליון 77

על דעת המקום ועל דעת הקהל, רכבנו סופה וגם סער,
בוטחים, "אל-תשלח ידך אל-הנער".

ובישיבה של מעלה, ובישיבה של מטה, עוד זה מדבר, וזה בא,
הלילה ההוא, יקחהו-האפל, הלילה ההוא בא.

למודים ושבעים, יודעים את השעה, שעטו הראלים, יובלים, חילים,
לבנון ושריון וקול שובר ארזים.

ובישיבה של מעלה...

בלילה ההוא, אמא, הראל לקינות יובל, עוד זה מדבר, וזה בא,
אמא, יובל על במותיף חלל.

בלילה ההוא, אבא, היתה צעקה גדולה. עוד זה מדבר, וזה בא
הראל גם יובל, יובל גם הראל, ועיר תלפיות שכולה.

ובישיבה של מעלה...

(תלפיות לך ארצי, הראלים בשערך. ברית דמים, ברית עולם בבשרך,
את אימת הימים ינחמו ילודיך, ואת בדמיה חיי.)

ברית דמים / עמנואל צבר
הרחבה על השיר בעמוד 3

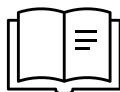
מעבר לשער חדש:

21:00

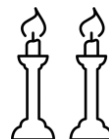
צאת החג:

19:58

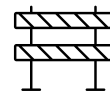
תהילים לנשים:

חני לכו

הדלקת נרות:

19:01

מעבר לשער ישן:

17:30

דבר תורה / רוצי 139

פרשת השבוע שלנו מתחילה בטומאת היולדת: **דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי תֵזְרִיעַ וְיָלְדָה זָכָר וְטֹמְאָה שִׁבְעַת יָמִים כִּימֵי גֵדַת דְּיוֹתָהּ תִּטְמָא**. הרבה שנים תהיתי מדוע יצירת חיים, לידה, שהיא אחד הדברים הקדושים ביותר הוא תהליך שמייצר טומאה שבדרך כלל מקושר למוות. והרי היהדות מקדשת את החיים, והלידה היא הבאת חיים חדשים לעולם, למה מושג הטומאה כאן בכלל קשור? והנה מגיע הרב הירש ונתן לי קצת נחת רוח מהקושיה רבת השנים: "תפקיד האם ביצירת הוולד נתפס... כתהליך גופני גרידא. תיבה אחת זו מורה, אם כן, על אופי כל מושג הטומאה הנידון כאן. התפקיד הנעלה והאצילי ביותר, שבו תלוי כל עתידו של המין האנושי, ושב מוצאת ייחודיותו של המין הנשי את ביטויה הנעלה – הטורח והמאמץ של האם ביצירת ולד – אינו אלא תהליך גופני. אדם מתהווה, מקבל צורה, וגדל כמו צמח, והשם הנפלא ביותר שהלשון האנושית יכולה להשמיע – השם "אם" – מזכיר לנו, בעת ובעונה אחת, את התהליך הגופני גרידא של התהוותנו, שלא ברצוננו החופשי" הרב הירש מזכיר את מה שנראה לנו מובן מאליה אבל הוא פלא שתהליך הלידה הוא תהליך שכל העתיד שלנו תלוי בו, לא היתה אנושות ללא היכולת ללדת וכן הוא מוסיף שהלידה היא תהליך שייחודי למין הנשי.

אבל אז הוא מוסיף ואומר שתהליך הלידה הוא תהליך גופני לחלוטין והתינוק שנולד לתוך החיים החדשים הללו למעשה נולד בעל כורחו. מה הכוונה? ננשום רגע ונקרא את ההמשך: "משום כך, חירותו המוסרית של האדם שנתהווה, צריכה להיות מודגשת דווקא כאן. שכן האם – הנתונה תחת הרושם הרענן של כניעתה הפאסיבית והמלווה בייסורים לכוחות הפיזיים של הטבע, תוך מילוי תפקידה הנעלה כאישה – צריכה עכשיו לחדש את הכרתה בקומתה המוסרית. רק לאחר שרושם זה פוחת, תשוב אל המקדש ובידה קרבן. ועל ידי קרבן זה, ובחירות מוסרית, תחזור ותקדיש עצמה לייעודה – כאישה וכאם – על אף הרגעים המייסרים"

הרב הירש אומר שהטומאה לאם היא כלי פרוצדורלי. לאחר שהאם יולדת, יכול להיווצר הרושם כלפי חוץ שתהליך הלידה המרשים והקדוש שעברה הוא תהליך של כניעה לכוחות הטבע האדירים שגורמים לתהליך הלידה להיות מורכב ומאתגר ועם זאת טבעי ופאסיבי. כדי להסיר את הרושם הזה ולהראות שהאישה הלבאיה שרק עתה ילדה היא אדם מלא כוחות חיים מוסריים מתוך בחירה ולא מתוך כניעה לכוחות טבע מאתגרים ככל שיהיו, אותה אישה עולה לבית המקדש ומקריבה קורבן (לאחר כמה ימים של התאוששות כשכוחותיה הפיזיים שבים אליה). הכלי הפרוצדורלי של הטומאה מכניס את האישה למצב בו היא מוכיחה (לעצמה וכלפי העולם) שתהליך הלידה הוא דווקא תהליך של קדושה וטהרה, של חיים פיזיים-גופניים ומוסריים כאחד. זאת בסוף התהליך של הטומאה כאשר היא תגיע בכוחותיה המיוחדים (הגופניים ומתוך בחירה מוסרית) לבית המקדש.

אך יש כאן למעשה עוד נקודה. שימו לב לדגש של הרב הירש בדבר התינוק עצמו: "משום כך, חירותו המוסרית של האדם שנתהווה, צריכה להיות מודגשת דווקא כאן". האדם שנתהווה הלא הוא התינוק וגם המוסריות שלו צריכה להיות מודגשת כאן. אבל איזו מוסריות יכולה להיות לתינוק שרק עתה נולד? זאת בדיוק הטענה.

כשם שבברית אנו מתפללים שיגדל להיות אדם טוב אנו רוצים להדגיש שהתינוק שכביכול הגיע לעולם בעל כורחו ואין לו עדיין אישיות מוסרית, אותו תינוק יכנס בבריתו של אברהם אבינו, מייסד הדת המוסרית שלנו והראשונה מסוגה בעולם ודווקא בברית אנו מדגישים זאת. תינוק, אנחנו בונים עליו.

אולי בגלל זה גם הברית היא ההזדמנות בו נותנים לתינוק שם. הברית היא ייעוד, ייעוד מוסרי, השם ניתן רק למי שיש לו ייעוד בחיים ולא למי שנמצא כאן רק בגלל הגורל.

והנה אנחנו רגע אחרי יום הזיכרון, יום של שותפות גורל ומיד לאחר מכן יום העצמאות, יום של שותפות ייעוד. למעשה התהליך של יום הזיכרון שהוא בעל כורחנו ויום העצמאות שהוא הייעוד המוסרי שלנו מקביל ללידה ולברית. האם אנחנו באמת עם שעבר את הלידה הקשה ויכול להיכנס ביחד לברית ייעוד משותפת?

מה life

חד משמעית, כן!

לוח זמנים – ימי החול:

04:54–05:00	זמן טלית ותפילין
06:00	שחרית א'
06:45	שחרית ב'
08:05	שחרית בבית הספר
09:14–09:17	סוף זמן קריאת שמע
19:10	מנחה משניות וערבית
19:26–19:22	שקיעה
20:10	ערבית
21:00	ערבית ב' (שקד ג)

לוח זמנים – שבת פרשת תזריע מצורע:

19:01	הדלקת נרות
14:00	מנחה
19:11	מנחה, קבלת שבת וערבית
06:45	שחרית א'
08:00	שחרית עדות המזרח
08:30	שחרית ב'
	תפילת ילדים
	שיעור פ"ש: כנרת סמואל פולק
13:30	מנחה א'
14:00	מנחה (בבית שנון)
17:20	תהילים לילדים אפרת ביליה
17:30	מנחה עדות המזרח
17:30	תהילים לנשים חני לכר
17:40	מנחה ב'
18:00	שיעורו של הרב ארי
19:58	צאת השבת

ברית דא'ט / קובי אברהם

רק במדינה בה המלחמות לא פוסקות יכול להתרחש סיפור בצרף מקרים כה נדיר. שני הָאֲלִים, יוֹבְלִים, חִלְלִים ושניהם גרים בתלפיות שבירושלים. ב 8 ביוני 1982 נהרג יובל הראל והמשפחה מקבלת הודעה על כך. בתוך הכאוס שנוצר, הם מנסים להבין מה קרה. לאחר ברור קצר, מתברר שבנם בחיים! ושמדובר ביובל הראל אחר שגר ממש בסמוך אליהם. אפשר לדמיין את תחושת הסערה/ההקלה שהם חוו ברגעים אלה. אבל עוד זה מְדַבֵּר, וְזֶה פֶּא, ב 10.6 יומיים אחר כך, הגיע קצין העיר למשפחה עם הידיעה שבנם נהרג. ההורים שוב סירבו להאמין בטענה שמדובר גם עכשיו בהראל אחר, אבל הפעם הידיעה הייתה נכונה...ואז - הִיְתָה צֶעֱקָה גְדוֹלָה, של אובדן כמכת בכורות או כצֶעֱקָת משה לאלוקים: אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ, לסבלנו.

בהשראת הסיפור, כתב עמנואל צבר את השיר ושתל בו מוטיבים רבים מהתנ"ך: עקדת יצחק, קינת דוד, מכת בכורות ועוד (מוזמנים לבחון את עצמכם). הלחן האגדי של יאיר רוזנבלום מצליח להמחיש בצמרמורת של יום כיפור את הסיפור: חלקו שירה, חלקו קינה וחלקו צֶעֱקָה גְדוֹלָה, כמו שרק מירי אלוני יודעת להעביר את הכאב בשירה. כמו פה, גם "בשיר לשלום" יש צעקה גדולה, אבל אחרת, לשלום.

למי שמעוניין לצפות בביצוע השיר: שיכוון את המצלמה שבפלאפון על הברקוד

דבר היום בטקס הבית הקברות היום הזיכרון לשואה ולגבורה

השנה אנחנו מציינים 80 שנה לסיום מלח"ע השנייה באירופה. ו- 82 שנה למרד גטו ורשה.

אמי תבלטו"א שורדת שואה שושנה לבית קאסוטו.

ואבי ז"ל ראובן, ממשפחת הוברמן ברמברטוב בפולניה, שמנתה יותר ממאתיים נפש. רק שני שרידים, ידועים לנו, ממשפחת הוברמן שהיו ברמברטוב עם פרוץ המלחמה, שרדו, מלבד אלו שעלו לארץ לפני המלחמה, וביניהם אבי הוריו ואחיו- ניצלו.

בניגוד ליהודי פולניה שהחלו את הסבל והגזירות עם הכיבוש הנאצי, ולא יכלו להיערך למצב, יהודי איטליה "רק" נגזרו עליהם גזירות הגזע בזמן שלטון מוסוליני. כאשר הגרמנים כבשו את איטליה, כבר היה ידוע לראשי הקהילות מה עוללו הגרמנים בשאר הארצות הכבושות, וסבי הרב נתן קאסוטו הי"ד ידע להזהיר את קהילתו, ולארגן מחתרת שתעזור ליהודים להסתתר או להימלט לדרום איטליה, שהיה בשליטת בנות הברית. בניגוד למשפחתו של אבי בפולניה, באיטליה, הידע המוקדם עזר ליהודים רבים להיערך למסתור ומנוסה.

בשנה וחצי האחרונות רבים משווים את האסון שפקד אותנו בשמיני עצרת, לשואה. מראה החטופים ששוחררו בעסקה האחרונה, הזכירה לרבים את תמונות השורדים, ששוחררו ממחנות המוות.

במדרש תנחומא לפרשת כי תצא נאמר על עמלק: "אמר רבי חוניא: משל למה הדבר דומה? לאמבטי רותחת, שלא הייתה בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד וקפץ לתוכה, אף על פי שנכווה, הקירה לפני אחרים. רוחות האנטישמיות שנשבו מגרמניה הנאצית עוררו את האנטישמים ברחבי העולם כולו, והפכו את תקופת השקט וההשתלבות של היהודים במדינותיהם, שהגיעה אחרי מלחמת העולם הראשונה, לחשופים לאנטישמיות ולרדיפות.

כאז כן היום. המכה שספגנו בשמיני עצרת תשפ"ג הציתה את אש האנטישמיות בכל רחבי הגלובוס. לא אהבת אויבינו מעניינת אותם, אלא הצלחת אויבינו להכות בנו, נתנה להם רוח גבית.

קשר נוסף בין מלחמתנו כאן לשואה הוא התאריך כ"ז בניסן ששימש יום זיכרון ביישוב היהודי בארץ ישראל עוד לפני סיום מלחמת העולם השנייה. לפחות מאז 1940 התקיים, בתאריך זה, ביישוב "יום זיכרון גבורה" להנצחת חללי אירועי האיבה בארץ. מאחר וזה תאריך תחילת המרד הערבי תרצ"ו. מרד גטו ורשה שהיה בתאריכים י"ד ניסן עד י"א אייר, ולכן נקבע בשנת 1951 כיום הזיכרון לשואה ולגבורה.

בספרו של משה ארנס "דגלים מעל הגטו" מזכיר את חוסר אחדות השורות שהייתה בין הגופים הלוחמים במרד גטו ורשה. גם בשעות קשות אלו הפילוג לא נפסק.

עולם כמנהגו נוהג והפילוג בתוך עמנו עד שמיני עצרת תשפ"ג, שאיים על אחדות העם, נרגע עם פרוץ המלחמה, נראה היה שרוח אחדות קיימת בקרבנו, אבל לא עוד. בעוד חיילינו מאוחדים בשדה הקרב, הפילוג מאיים שוב עלינו ברחובות הערים, בכנסת, בצמתים ובחברה.

אויבינו, לא יוכלו לנו כל עוד אנו מאוחדים, ועלינו להתאחד בעניינים הדחופים לנו. בראש ובראשונה החזרת אחינו הנתונים בשבי ובעינויים, שיקום הישובים שנחרבו בעוטף ובגבול הצפון. ולדאוג שאסון כזה לא יבוא עלינו פעם נוספת.

אשר צברון.

התנועה ואנחנו | אייר תשפ"ה

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב, הוא יברך את חילי וחיילות צבא ההגנה לישראל ואנשי כחות הבטחון העומדים על משמר ארצנו וערי אלהינו, מגבול הקבנון ועד מדבר מצרים, ומן הים הגדול עד לבוא הערבה ובכל מקום שהם, ביבשה באויר ובים.

שלום לכולם,

זיכרון בכפר עציון

חברי המזכירות הפעילה קיימו את הישיבה השבועית בכפר עציון ואחר כך השתתפו בעצרת הזיכרון שקיימה מדרשת רוני בצהלי לנופלות הקרב האחרון. הטקס הצנוע והמרגש שהובילו חניכות המדרשה העלה את זכרן של 22 נופלות הקרב האחרון, נשים צעירות שהיו חלק מקיבוץ באו לבנות ולהיבנות בארץ ישראל. קיומה של ישיבתנו השבועית דווקא בכפר עציון הייתה עבורנו סמל רב משמעות, לא רק לעמידה בקרב ומסירות נפש אלא גם לחיים התחדשות והתיישבות.

וכך דיווחה המדרשה: "סיפור של חללי נצר אחרון לשואה יחד עם בני הארץ, שחברו יחד לסיפור חלוצי ציוני של תקומה ישראלית.

וכבר כמה שנים שלא רק נסיעה ומפגש בלתי אמצעי עם הסיפור יש לנו, אלא גם נגיעה בנצח הזה דרך טקס לכבודן של 22 הנופלות בקרב האחרון בכפר עציון, מתוכן 9 שהיו נצר אחרון למשפחתן כשורדות שואה.

והשנה זכינו גם במבט נוסף על גבורת הנשים, לא רק הנופלות בקרב אלא גם אותן אמהות שיצאו עם הילדים ונשארו בחיים, החזיקו את החלום לשוב ואת הדור הבא, על כל תהפוכות החיים בשנים ההן.

פתחנו בסיור עם נדב פרנקל מבית ספר שדה כפר עציון, לאחריו התכנסנו לטקס ובתוכו זכינו לשמוע גם את שרה עברון, מזכ"לית הקיבוץ הדתי, ד"ר יוחנן בן יעקב, בן ואיש כפר עציון, ד"ר שוקי שריר, כותב הספר "לעבור מלחמה פעמיים" ואת מו"ר הרבנית זיוית ברלינר, ראש המדרשה, שחיברה אותנו בין חברת המופת הכפר-עציונית דאז לבין הקיום הציוני שלנו כאן ועכשיו".

תודה לצוות המדרשה ולחניכות על הזכות

חקלאות

בימי המלחמה שבו המלים התיישבות וחקלאות להיות סמל לאומי. רבים מדברים בזירה הציבורית על חשיבותן. המשפט "במקום בו יעבור התלם האחרון / תחרוש המחרשה, שם יעבור גבולנו" הפך למצוטט עד מאד, ונישא בפי רבים. במבחן המציאות כל מי שליבת חייו ומרכז פרנסתו בחקלאות מבין כי אנו לפתחם של ימי מבחן. כנס החקלאות הקיבוצית בו אנו שותפים יתקיים בשבוע הבא. על סדר היום יונחו שאלות כבדות משקל: השפעת המכסים של טראמפ, מלחמת הסחר העולמית, בטחון המזון, אנרגיה סולרית, משק מתוכנן ותחרות, פרוטקשן... עבורנו, במשקי התנועה, אלה אינן כותרות אלא מציאות מאתגרת המחייבת מתן מענים בכל הרמות. נהיה שם ב"ה בכנס, ללמידה הדדית ומחשבה מעשית על הערכות להמשך הדרך.

נחתום בברכה למדינת ישראל ארצנו החוגגת שבעים ושבע שנות עצמאות, בקריאה להשבת החטופים כולם הביתה במהרה, לניצחון צה"ל וכוחות הביטחון במערכה הארוכה והקשה, ולניצחון הרוח המחברת את עם ישראל יחד, רוח שיש בה גשרים של תקווה.

שרה וחברי המזכירות הפעילה

יום הזכרון תשפ"ה

זֶה הַבַּיִת שֶׁבָּנִינוּ
זֶה הָאָרֶץ שֶׁנִּטְעָנוּ
זֶה הַשָּׂבִיל וְזוֹהִי הַבָּאָר
מִי שָׁבָא לָפֶה אָחִינוּ
מִי שָׁבָא יָסֵב אֶתָּנוּ
וְהַשְׁעָר שׁוֹב לֹא יִסָּגֵר

(צל ומי באר יורם טהרלב | לוי שער)

לֹא קֵהִילוֹת
תַּנוּעַת הַקִּיבוּץ הַדָּתִי

בערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל
ונפגעי פעולות האיבה תשפ"ה
מת"צבת התנועה, חברה וחברותיה
בלב נשבר, ראש מורכן,
ובחיבוק אוהב ומלא הערכה למי שהיו
שותפים בגופם בהגנה על המולדת
כולנו עמכם בזיכרון הנופלים ומורשתם
במסע המתמשך לתקומת ישראל בארצו

יד אחים ואחיות לדרך

מושטת אליכם

מאיתנו

חברי וחברות המזכירות הפעילה

בתנועת הקיבוץ הדתי

דיווח מהנהלת החשבונות

לאחר 30 שנה של עבודה מסורה, חדווה אל-עמי עזבה אותנו ב- 30.4.25. ברצוננו להודות לחדווה מעומק הלב על שנים רבות של עבודה אחראית, מקצועית, ולא פחות חשוב – מאור פנים לכל חבר וחברה. חיובים בין חברים ותיקים שחדווה נהגה לרשום, יעברו לבת-עמי. מזכירים שיש להמעיט באופציה זו ככל הניתן. גם איילת פרידלר סיימה את עבודתה בהנה"ח ב- 30.4.25 לאחר 7 שנים ואנו מודים לה ומאחלים לה הצלחה רבה בהמשך הדרך. במקום איילת גייסנו עובדת חדשה בשם ליאת סעדון. את מקומה של איילת בקופת הבית, תחליף קרן בן ברוך וחלוקת דפי התקציב עוברת לאחריות אסתר רונה ומיכל אפרתי. להזכירם – אנו בתהליך מורכב ומאתגר של החלפת תוכנה וייתכנו עיכובים שונים. מומלץ בחום להתקשר ולקבוע פגישה מראש במטרה למנוע עגמת נפש מיותרת. בתודה על שיתוף הפעולה,

ישי וצוות הנה"ח.

פינת מועדון +60

שיעור עם גילי זיוון

יום חמישי, י' אייר, 8.5

בשעה 18:30

הנביא שדבריו לא נשכחו גם 100

שנים מאוחר יותר

(עיון במיכה ג וירמיהו כו)

ארוחת בוקר

יום שני ז' אייר 5.5 בשעה 8:30

תתקיים ארוחת הבוקר שלנו.

נארח את ריקי, העו"סית

החדשה של הקיבוץ להיכרות

הדדית.

גן מאמץ ומאומץ

יש לנו גן שכן שמזה שנים מאמץ אותנו,

מועדון הותיקים, ואנחנו אותו-

גן דקל המופלא!

במהלך השנה מתקיימים מפגשים וזה

תמיד מרגש ויפה לראות את המפגש

הרב דורי הזה 🥰

לכבוד הימים הלאומיים הביאו לנו צוות

וילדי גן דקל זר ברכות ע"מ להודות

ולהוקיר תודה לאנשים שבזכותם

אנחנו כאן!

תודה רבה לצוות הגן המדהים ובראשו

ענת יפרח המסורה , שבזכותם ילדנו

לומדים את השיעורים הכי חשובים-

סובלנות והכרת הטוב.

עם ישראל חי!

מקום יפה לקפה (או תה)

"יוהנה החלטתי להכיר את הארץ – ו"להכיר" כוונתי: לדעת כל עץ ואבן שבה... ראיתי וחשתי את יופיו של מדבר יהודה. את עוצמתם של צוקים ישרים ותלולים בגובה מאות מטרים, שרק שביל דק ולבן, כפלס מים זעיר, מתפתל ועובר בהם. את יופייה של אדמה חרוכה ויבשה ושל לובן המלח על גבי אבנים. את הכוח והגבורה שבמבצר מצדה ואת חיי קדמונינו בנאות המדבר. לכל אלה יש כעת משמעות עמוקה בעיני. ראיתי גם פינות- חמד שיצרם היוצר לפני ואחרי קום המדינה. ראיתי את הטבע ההורס והבונה. כל אלה, יחד עם תחושת החיים המיוחדת שרכשתי בצבא, הצטרף בי יחדיו ויצר מעגל של חיים שלמים" (יוני נתניהו). לרגל יום העצמאות, חשבתי על פינה חדשה שתופיע מדי פעם, לשם הכרת מקומות מעוררי שלוה בארצנו היפה והאהובה.

פינת קפה – עין פחורה

הפינה הראשונה היא המעיין שהיה קרוב לביתנו בקצרין, אותו פקדנו פעמים רבות. המעיין נקרא על שם כפר דרוזי שהיה באזור, הוא מוצל בעץ תאנה גדול ומאחר ואינו מהמקומות המפורסמים, על כן לרוב שוררים בו שקט ותחושת פרטיות. בנוסף זהו מקום מעולה להקמת אוהלים וגם לחג שטח. תיאור המקום: שתי בריכות שכשך רדודות מוצלות על ידי תאנה גדולה ומוקפות בסלעי בזלת, המתמלאות מנביעה יציבה כל השנה והמים צלולים ונהדרים. הבריכה המרכזית בערך בגודל 2.5X3 מטר, המים רדודים וניתן לטבול את הגוף כולו.

הגעה: המעיין נמצא מול קצרין, על כביש 9088, ויש שילוט בולט שמוביל לחניה, ניתן להמשיך עד למעיין עם רכב שטח או רכב יחסית גבוה, או ללכת הליכה קצרה של כ-600 מ' בשמש לכיוון האקליפטוסים.

יש לכם תמונות והצעות למקומות יפים לעצירה לקפה? שלחו למייל shdominitz@gmail.com

נקודת חן
בית שמאפשר לצמוח

יריד צדקה

לזכרו של יובל ניר הי"ד

הנכם מוזמנים ליריד צדקה שיתקיים ביום שלישי

ח' אייר 6.5 | בשעה 17:30

בדשא הגדול של בית הספר הישן (ליד תיבת העופרים)

בקיבוץ סעד

כל ההכנסות יתראו לצדקה

דוכני אוכל

פוקורן
שערות סבתא
פיצה

צאות

קאקויען
איפור פנין

אתנפחים

דוכני יצירה

הארלה
שנה

אלנטיק

אוזיקה

ועוד מאוון הפתעות:

נשמח בבואכם!

דפריק:

סיר - 0508511323

ירוסלם - 0538219915

הזר - 0512242475

שכבת י' פנימיית נקודת חן

*כל הדוכנים בעלות סימלית...

קהילה יקרה,

השבוע אנחנו נעים בין שני קצוות – יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה לבין יום העצמאות למדינת ישראל. השנה יותר מתמיד זה לא פשוט; השנה, כשאנחנו בתוך מלחמה מתמשכת, עם חמישים ותשעה חטופים שעדיין לא שבו הביתה, גם ביום העצמאות מורכב לחגוג. ובכל זאת, נחגוג את יום העצמאות בקהילה, כי גם בזמנים כאלה, ואולי במיוחד בהם, אנחנו זקוקים לאחיזה, למשמעות, לקהילה שמצליחה להכיל גם את הכאב וגם את התקווה.

ביום הזיכרון לחללי צה"ל ופעולות האיבה, נרכין ראש בהודיה ובכאב אל מול תשעה עשר הנופלים והנופלות של סעד לאורך השנים. הם היו בתוכנו, הם חלק מאיתנו, והם ממשיכים להיות בזיכרון הקיבוצי והאישי של כולנו.

נחשים, זבובים, ועונה שמתעוררת

אנחנו בעונה שבה הנחשים מתעוררים משנת החורף שלהם. נזכיר שיואל עברון, שבדרך כלל מטפל בנושאים האלה, נמצא כעת בחופשת מחלה ממושכת. נאחל ליואל מכאן החלמה מהירה, בריאות וחזרה לשגרה. ובינתיים, במקרה של נחש במרחב ציבורי בלבד (כמו גני ילדים, בתי כנסת, גני שעשועים וכדומה) ניתן לפנות באופן הבא:

• בין השעות שמונה בבוקר לארבע אחר הצהריים: אבישג 050-2297959

• מהשעה ארבע אחר הצהריים ועד שמונה בבוקר: מוקד 8261*

יש לציין שמדובר בקריאה מיישוב של שדות נגב. קריאות יאושרו רק אם מדובר במרחב ציבורי. ובנוגע לזבובים המטרידים... בימים אלה נתלים מלכודות ברחבי הקיבוץ. תודה לאיתן הימן שנרתם למשימה ומחליף את יואל בנושא זה.

צמיחה דמוגרפית – מתחילים

כפי שעדכנתי לפני כמה שבועות, אנחנו יוצאים לדרך עם התהליך הקהילתי של בירור הצמיחה הדמוגרפית של סעד. זה תהליך חשוב, מעמיק, שנוגע בשאלה איך אנחנו רוצים לראות את הקיבוץ בשנים הקרובות. מי שעדיין מתלבט/ת ורוצה להצטרף – זוהי קריאה אחרונה. המפגש הראשון של הצוות המוביל יתקיים ביום רביעי הקרוב 7.5. רוצים להיות חלק מהשיח? דברו איתי או עם עדו אורלוב.

השערים הצהובים

השבוע התקיים מפגש חשוב עם תת אלוף ברק חירס, מפקד אוגדת עזה. חברות וחברים רבים הגיעו, הקשיבו, שאלו וגם שיתפו. זו לא הייתה שיחה פשוטה ונשאלו שאלות קשות וכואבות. תודה למפקד האוגדה על השיח החשוב עם הקהילה.

בהמשך לפגישה, ולאור פניות רבות מצדכם, אנחנו בודקים מול החטיבה את האפשרות לחזור לשימוש באפליקציה לפתיחת השערים. במקביל להמשך השמירה בשערים על ידי כח אבשלום.

בין כאב לתקווה – יום העצמאות

יום העצמאות השנה מורכב ומתקיים כאשר אנחנו עדיין בעיצומה של מלחמת "חרבות ברזל". אנחנו חוגגים את הקמת המדינה שלנו, הבית שלנו, בלב כבד – עם משפחות שאיבדו את היקר להן מכול, עם חמישים ותשעה חטופים שעדיין לא חזרו, עם לב לאומי שעדיין מדמם.

ובתוך כל זה, יש לנו על מה להחזיק. יש לנו קהילה שלמה, שמצליחה לקום בכל בוקר ולעשות טוב. יש אנשים שמבקשים לעזור, להתנדב, לשאול, להיות. יש בנו רצון להאמין, לא כי קל, אלא דווקא כי קשה. יש תקווה שהיא לא סיסמה, אלא בחירה.

הדגלים שנופפו השבוע בקיבוץ לא באו ממקום של שמחה קלה, הם באו ממקום עמוק שאומר – זו המדינה שלנו, זו הקרקע שעליה צמחנו ושעליה נמשיך לבנות. וכמו שכל עץ צריך שורשים, גם אנחנו נאחזים באדמה שלנו ובוזה בזה, כדי להמשיך ולצמוח.

ביום העצמאות הזה, נאחל לעצמנו לא אומץ לשמוח בכל מצב – אלא אומץ להחזיק יחד גם את המורכבות, להתעקש על החיים הטובים, לדעת לבכות כשצריך, ולמצוא את הנקודות של האור גם במקומות החשוכים.

שנדע להמשיך להיות קהילה שמביטה למציאות בעיניים – אבל לא מפסיקה לחלום.

ושיחזירו כבר את כל החטופים

בברכת חג שמח ושבת שלום,

עלכא, ערן

דברי פרידה

קהילה יקרה,

אחרי 8 חודשיים מלאים בחוויות, בצחוקים, בעשייה ובעיקר באנשים טובים, אנחנו רוצות לומר לכם תודה ענקית. תודה על קהילה מחבקת, על הילדים המקסימים, על שיחות מרגשות, על חגים, שבתות וחוויות שלא נשכח. תודה על הבית שהפכתם עבורנו, על האמון, על המקום לצמוח, ליזום ולהרגיש שייכות אמיתית. אנחנו עוזבות עם לב מלא, עם זיכרונות שילוו אותנו עוד הרבה זמן ועם המון אהבה לקיבוץ ולכל אחד ואחת מכם. תמשיכו להיות קהילה חמה, ומחבקת.

אוהבות ומעריכות,

חיה ונאמה

